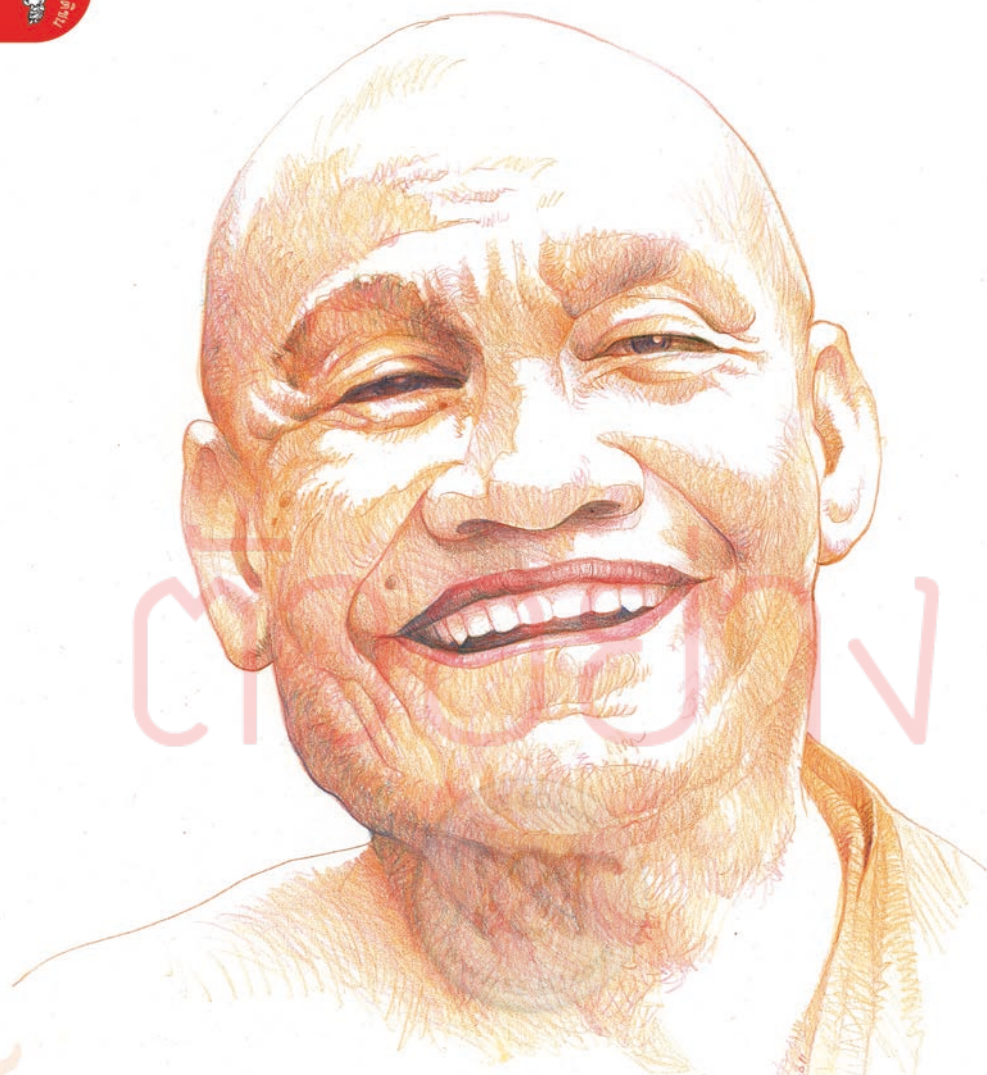




เรียนรู้ได้จริง ปฏิบัติได้ผล สัมผัสได้ถึง
ธรรมแท้ที่ลึกซึ้งจากวิถีแห่งพระเถระชั้นปรมาจารย์

ธรรมวิจยะ

พระอาจารย์ชา สุภัทโท

เสถียร จันทิมาธร

พิมพ์ครั้งที่ ๒



ธรรมวิจยะ

พระอาจารย์ชา สุภัทโท

ตัวอย่าง

เสถียร จันทิมาธร



กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๕๔

ธรรมวิจยะ พระอาจารย์ชา สุภัทโท • เสถียร จันทิมาธร

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มิตชน, กันยายน ๒๕๕๔

ราคา ๒๒๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เสถียร จันทิมาธร. ธรรมวิจยะ พระอาจารย์ชา สุภัทโท. กรุงเทพฯ : มิตชน, ๒๕๕๔. ๒๙๖ หน้า. ภาพประกอบ

๑. พระชา สุภัทโท--ธรรมเทศนา 1. ชื่อเรื่อง

๒๕๕๔.๓๔

ISBN 978 - 974 - 02 - 0809 - 9

www.matichonbook.com

- ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ศรีสวพรรณ • บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน
- ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : บุญเลิศ คชายุทธเดช, จุฬาลักษณ์ ภูเกิด, นงนุช สิงหเดชะ
- บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริพงษ์ วิทยวิโรจน์ • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เทงวิเศษ
- ผู้ช่วยบรรณาธิการ : สุภชัย สุชาติสุธารธรรม, ณัฐชา เศรษฐบุตร์ • พิสูจน์อักษร : สุเทพ ชาญกิจ
- คอมพิวเตอร์กราฟิก : อรรถพล ชื่อดงเกียรติ, ปณพร อ่อนน้อม
- ภาพปก : สุลักษณ์ บุญปาน • ออกแบบปก-ศิลปกรรม-ภาพถ่าย : มาลินี มนต์ศรีศาสตร์

บริษัท มิตชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนามูมัล ประชานิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๓๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๕๔๘๔

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัท มิตชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามูมัล ประชานิเวศน์ ๑
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มิตชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
นนทบุรี ๑๑๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๔-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๗

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมิตชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามูมัล ประชานิเวศน์ ๑
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๒

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tetsabannaruean Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

สำนักพิมพ์มิตชน.



หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมสุขภาวะที่ดีของผู้อ่าน



สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๗
คำนำผู้เขียน	๙
บิณฑบาตเอาคน ไม่เอาอาหาร	๑๕
เมื่อ “ไก่อปา” เห็นธรรม	๑๘
ภิกขุ ภิกขาจาร	๒๑
เงาะท่อน “วัตถุ” กับ “จิต”	๒๔
ความเผ็ด ความเค็ม	๒๗
โยงยาวถึง “พุทธศาสนิกชน”	๓๑
เหตุการณ์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓	๓๔
จาก “สวนโมกข์” ถึง “หนองป่าพง”	๓๘
บิณฑบาต กลางป่าเขา	๔๑
สะอาด สว่าง สงบ	๔๕
อดีต ปัจจุบัน อนาคต	๔๘
สติ และสัมปชัญญะ	๕๒
ปฏิบัติ ทดสอบ ปริยัติ	๕๕
อารมณ์แห่งวิปัสสนา	๕๘

การระลึกถึงต่อ “ความตาย”	๖๑
เส้นทางแห่ง “สมณะ”	๖๕
สงบสมาธิ สงบปัญญา	๖๘
“สงสัย” จาก “พระสุเมธ”	๗๑
สงบ “สมาธิ” สงบ “ปัญญา”	๗๕
เคลื่อนไหว อย่างสงบ	๗๘
บทเรียนจาก “มหา ๕ ประโยค”	๘๑
“ธรรมะ” และ “ธรรมชาติ”	๘๕
เป้าหมายของการปฏิบัติ บทเรียนจากภาวะสุดขีด	๘๘
อุปมาว่าด้วย กามราคารมณ	๙๑
มองข้ามตน มองไม่เห็นตน	๙๔
ว่าด้วย อนิจจัง ไม่แน่	๙๘
ธรรมะ ธรรมชาติ ธรรมดา	๑๐๑
“ภาวนา” บังเกิดประโยชน์	๑๐๕
เรื่องของ “บุญ” เรื่องของ “กุศล”	๑๐๘
“ความสงบ” กับ “ปัญญา”	๑๑๒
องค์รวมแห่งเอกภาพ	๑๑๕
“ธรรม” และ “ฟังธรรม”	๑๑๙
“จิต” เป็น “หนึ่ง”	๑๒๒
กระบวนการ “ไม่แน่”	๑๒๕
สำนักแห่ง “การกราบ”	๑๒๙
ประสบการณ์เรื่อง “กาม” เสมือนรังมดแดงใหญ่	๑๓๒
เรื่องของขง เรื่องของลม	๑๓๕
ความรู้ ความตื่น ความเบิกบาน	๑๓๙
วิถีดำเนินแห่งอายตนะ	๑๔๒
กฎแห่งอนิจจัง คือ ไม่แน่	๑๔๕
พละ ๕ และสัมมาทิฐิ	๑๔๙

จิตประภัสสร	๑๕๒
“ทุกข์” เหมือน “หนาม”	๑๕๖
สุญญตา ความว่าง ทำ “จิต” ให้ “ว่าง”	๑๕๙
“ศีล” กับ “พระวินัย”	๑๖๓
คำขวัญ “ปฏิบัติกันเถิด”	๑๖๖
สัมมาปฏิบัติ	๑๖๙
เรื่องของ “ทุกข์”	๑๗๒
เรื่อง “รู้” เรื่อง “จิต”	๑๗๖
เรื่องของ “จิต” เรื่องของ “ลม”	๑๗๙
ความสงบ ตั้งมั่น	๑๘๓
กระบวนการ “รู้แล้วทิ้ง”	๑๘๖
ตัวเรา ของเรา	๑๘๙
ความเข้าใจในเรื่อง “กาม”	๑๙๒
ปริยัติ ปฏิบัติ	๑๙๖
ปัญญา วิปัสสนา	๑๙๙
ทำงานเพื่อ “งาน”	๒๐๓
ศึกษาจาก “ต้นไม้”	๒๐๖
ปลาอยู่น้ำ แต่ไม่เห็นน้ำ	๒๐๙
เงสะท้อนความกลัว	๒๑๒
๒ อารมณ์ “วิปัสสนา”	๒๑๕
สมมุติ วิมุตติ	๒๑๙
“มันอยู่” ที่การปฏิบัติ”	๒๒๒
ความรับรู้ ความรู้	๒๒๕
เรื่องของการ “วาง”	๒๒๘
เรื่องของศีล การปฏิบัติ	๒๓๑
การค้นหาดูรู้ ความรู้	๒๓๕
การละอิตตา ตัวตน	๒๓๘

กระบวนการ “หายใจ”	๒๔๑
เดินท่วงทำนอง “จงกรม”	๒๔๔
กระบวนการ “เคลื่อนไหว” กระบวนการ “ปฏิบัติ”	๒๔๘
กระบวนการ “รู้” และ “รับรู้”	๒๕๑
มองแยกส่วน มองส่วนรวม	๒๕๕
เริ่มจากเม็ด ไปยังต้น	๒๕๘
ระหว่าง หยดน้ำ สายน้ำ	๒๖๑
การฝึกจิต การอ่านใจ	๒๖๕
กระบวนการ “วิจัย”	๒๖๘
กฎ สติ สัมปชัญญะ	๒๗๑
ชาวสวน ชาวนา	๒๗๔
ธรรมดาแห่งทุกข์ สุข	๒๗๗
“สัมพันธ์” จาก “สัมผัส”	๒๘๑
การรู้ไปตาม “ลม”	๒๘๔
“เกิด ดับ” กับ “เกิด ดับ”	๒๘๗
เส้นทางธรรมะ ธรรมชาติ	๒๙๑





คำนำสำนักพิมพ์

ตัวอย่าง

หลัก “โพชฌงค์ ๗” ซึ่งประกอบด้วย สติ ธัมมวิจยะ วิริยะ ปิติ ปัสสัทธิ
สมาธิ และอุเบกขา หลักธรรมทั้ง ๗ ประการนี้คือองค์ประกอบที่นำไปสู่
การตรัสรู้

เมื่อพิจารณาลงไปที **ธัมมวิจยะ** หรือ **ธรรมวิจยะ** ก็ได้ใจความว่า
การสอดส่องเลือกเฟ้นธรรม ทั้งในภาคปริยัติ (ทฤษฎี) และภาคปฏิบัติ
ทั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางต่อการยึดเหนี่ยว ดุจเดียวกับเข็มทิศนำทางไป
สู่เป้าหมายอันสำคัญ

ในทางหนึ่ง ช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจต่อหลักธรรม และช่วย
เลือกเฟ้นวิถีปฏิบัติที่เหมาะสมต่อตนเอง

ในทางหนึ่ง เป็นการพิจารณาสอดส่องว่า สิ่งที่เรากระทำอยู่ใน
ชีวิตประจำวันจะยังผลต่อความสุขสมบูรณ์หรือไม่

ตึงเกินไป หรือหย่อนยานนอกเส้นทาง

สำหรับชาวไทย วิธีการเข้าถึงหลักธรรมในพุทธศาสนาได้ดีที่สุด
วิธีหนึ่ง ก็คือการศึกษาชีวประวัติและฟังธรรมเทศนาจากพระอาจารย์ที่
ได้รับการยอมรับจากพุทธศาสนิกชนวงกว้าง ซึ่งมีคุณสมบัติครบถ้วน

ทั้งในแง่ทฤษฎีจากการเทศน์หรือตัวหนังสือ และวัตรปฏิบัติที่แก่กล้า
มากพรราชจนเห็นเป็นแบบอย่างได้เด่นชัด

**“พระโพธิญาณเถร” หรือ “พระอาจารย์ชา สุภัทโท” หรือ “หลวง
ปู่ชา”** แห่งวัดหนองป่าพง อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี คือ
พระภิกษุที่มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการเผยแผ่แก่นธรรม ด้วยเวลากว่า
ครึ่งศตวรรษในสมณเพศ (พ.ศ. ๒๔๘๒-๒๕๓๕) สิ่งที่อยู่เบื้องหลัง
ความเลื่อมใสศรัทธาอันเปี่ยมล้นของชาวไทย คือเนื้อในแห่งคำสอนที่
เปี่ยมด้วยความเชี่ยวชาญทางอุปมาอุปไมย ใช้ชั้นเชิงการเปรียบเทียบที่
แยบคาย มาอธิบายขยายคำสอนได้อย่างเหมาะเจาะและเข้าใจง่าย เน้น
การปฏิบัติลงไปที่กายที่ใจอย่างชัดเจน ทำให้หลักธรรมที่พระอาจารย์
ชาถ่ายทอดมีความโดดเด่น ตราตรึง และจับใจผู้ได้สดับตรับฟังอยู่เสมอ

“เสถียร จันทิมาธร” คัดสรรเลือกเฟ้นวิถีธรรมของพระอาจารย์
ชา สุภัทโท โดยเน้นที่หลักใหญ่ใจความสำคัญอันจะนำไปสู่การพัฒนา
ศีล สมาธิ ปัญญา ให้เจริญอย่างถึงที่สุด



สำนักพิมพ์มติชน



คำนำผู้เขียน

ตัวอย่าง

เริ่มต้นจากความไม่รู้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวอันลึกซึ้งของพุทธธรรม

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวอันสะท้อนวิถีแห่งการปฏิบัติ พระอาจารย์ชา สุภัทโท

ยอมรับแม้กระทั่ง ณ วันนี้ว่า รู้น้อยมาก รู้น้อยอย่างยิ่ง

เพราะต้องการรู้จึงแสวงหาธรรมเทศนา พระอาจารย์ชา
สุภัทโท มาอ่าน เมื่ออ่านแล้วก็ต้องกับจริต

เป็นจริตแบบปัญญาชน

ก็รู้อยู่แล้วว่าปัญญาชนนั้นตื่นลอยอย่างยิ่ง ปัญญาชนนั้นหมก
มุ่นอยู่แต่กับสรรพตำราสูงท่วมหัว

“ท่วมหัวแล้วเอาตัวไม่รอด”

กระนั้น เมื่อศึกษาธรรมเทศนา พระอาจารย์ชา สุภัทโท ที่ประทับ
จิต ผังจำอย่างไม่รู้ลืมเลื่อนเป็นคำสั้นๆ ที่ท่านชอบเอ่ย

นั่นก็คือ โอบนโยโก

สรุปอย่างบ้านๆ ก็คือ การน้อมเอาพระธรรมคำสอน บทเรียน
ต่างๆ ในทางธรรมประสานเข้ากับตนเอง

ตนเองในที่นี้มีได้หมายถึงตัวเราล้วนๆ หากแต่ยังหมายถึง

ประสบการณ์ในทางความคิดด้วย เพราะต้องยอมรับว่า คนคนหนึ่ง
กว่าจะเติบโตมาถึงเพียงนี้ คงผ่านบทเรียนและความชัดเจนมาแล้วชุด
ใหญ่ๆ ชุดหนึ่ง

มีการอบความคิดอันเป็นของตนเอง มีบทเรียนความชัดเจนอัน
เป็นของตนเอง

ฉะนั้น เมื่อนำเอาธรรมเทศนาอันมาจาก พระอาจารย์ชา สุภัทโท
โอปนยิโกเข้ากับแนวคิดพื้นฐานอันเป็นของตนเอง ก็ต้องยอมรับ
ด้วยเหมือนกันว่า

น่าตื่นเต้น

เมื่ออ่านธรรมเทศนา พระอาจารย์ชา สุภัทโท มากเข้า มากเข้า ก็ทำให้
อย่างบาทก้าวเข้าไปสู่ชีวิตและกระบวนการทางการปฏิบัติของท่าน
ตรงนี้น่าตื่นเต้นมากยิ่งขึ้น

ปม ๑ อันเป็นความเฝ้าวนอย่างมากในทางความคิด คือปมที่
พระอาจารย์ชา สุภัทโท เก็บรับเอาบทเรียนจาก ท่านพุทธทาสภิกขุ เข้า
มาด้วย

ตรงนี้อาจเป็นเพราะท่านมีพระซึ่งเป็นปัญญาชนเข้ามาบวช
เรียนด้วยจำนวนมาก

ทั้งที่เป็นพระซึ่งเป็นคนไทย ทั้งที่เป็นพระซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ
เมื่ออ่านธรรมเทศนา พระอาจารย์ชา สุภัทโท ลึกลงไปเป็นลำดับจึงได้
พบสำนวนและภาษาธรรมในแบบของ ท่านพุทธทาสภิกขุ โดยอัตโนมัติ

อย่างเช่นในเรื่องจิตว่าง อย่างเช่นในเรื่องของพระในนิกายเซน
ต้องยอมรับว่าเรื่องราวเหล่านี้ ความคิดเหล่านี้ ต้องกับจริตของ
ปัญญาชน ต้องกับจริตและความสนใจของพระชาวต่างประเทศ

ตรงนี้เองคือเสน่ห์ พระอาจารย์ชา สุภัทโท

จากที่เริ่มต้นด้วยความไม่รู้ หลังจากศึกษาและนำมาถ่ายทอดเป็นงาน
เขียนในเชิงธรรมวิจยะออกมาเป็นตอนๆ ถ้ามว่าแล้วรู้จะไรมากขึ้นหรือไม่

คำตอบก็คือ รู้ว่ายังไม่รู้อะไรอีกมากมาย

รู้วาทธรรมเทศนาและคำสอนของ พระอาจารย์ชา สุภทฺโท อันนำมาจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และผ่านกระบวนการปฏิบัติอย่างเข้มข้นจริงจังของท่านเอง จะไม่มีประโยชน์อันใดเลย หากมิได้เป็น การอ่านและศึกษาในท่วงทำนองของ

“โอบนโยโก”

กระนั้น ความมั่นใจประการหนึ่งซึ่งจำหลักอย่างหนักแน่นก็คือ ความมั่นใจที่ว่าความรู้ในที่นี้เสมอเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของความไม่รู้ผู้นั้นเอง

การรู้จึงเป็นบาทก้าวไปสู่ความไม่รู้ ด้วยความหวังว่าจะรู้ว่าตนเองไม่รู้ และกระตุ้นเราให้ใช้ความไม่รู้เพื่อนำไปสู่ความรู้ที่เป็นจริงมากยิ่งขึ้น

นี่คือเป้าหมายอันเป็นความปรารถนาเฉพาะหน้า



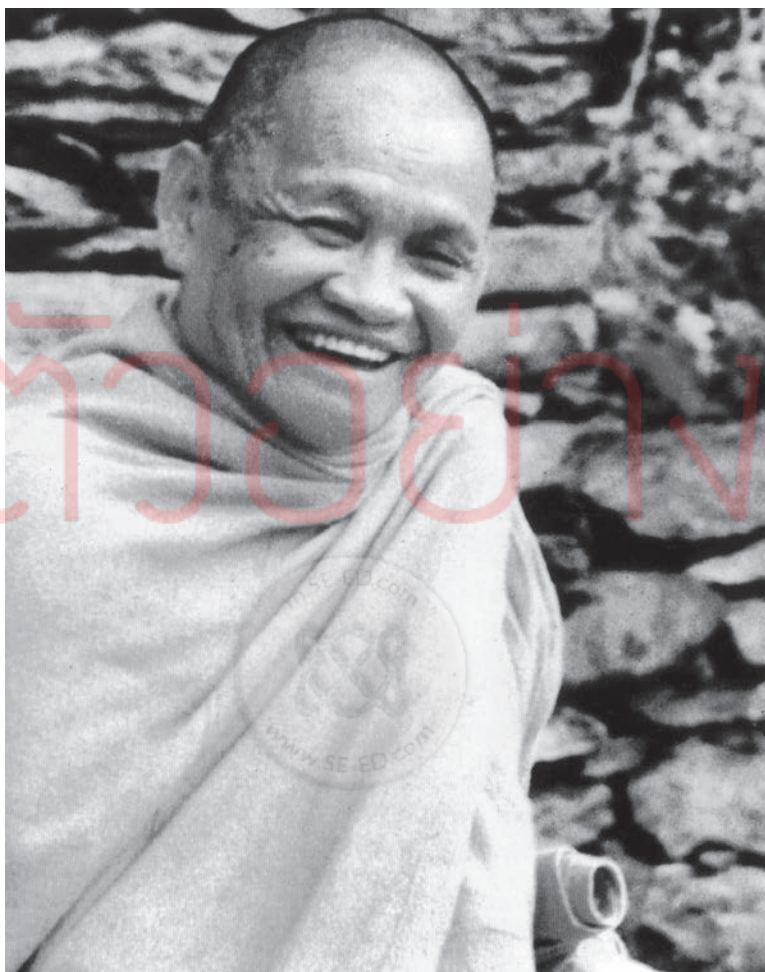
เสถียร จันทิมาธร

เทพารักษ์ สมุทรปราการ

สิงหาคม ๒๕๕๔

ตัวอย่าง





ตัวอย่าง





บิณฑบาตเอาคน ไม่เอาอาหาร

ตัวอย่าง

ระหว่างวันที่ ๕ พฤษภาคม ถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๐ พระอาจารย์
ชา สุภัทโท เดินทางไปยังสหราชอาณาจักร

เป็นการเดินทางไปพร้อมกับพระสุเมโธ และพระเชมธัมโม

เป็นการเดินทางขณะที่พระอาจารย์ชา สุภัทโท มีอายุครบ ๕๙ ปี
ในวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๒๐

เป็นการเดินทางขณะอยู่ในพรรษาที่ ๓๘ ของการอุปสมบท

นอกเหนือจากที่ได้เขียนเอาไว้ในหัวข้อ “บันทึกเรื่องการเดินทางไป
ไปต่างประเทศ” แล้ว ครั้งหนึ่งระหว่างบรรยายแก่พุทธบริษัทที่วัด
หนองป่าพง ภายใต้อำนาจที่ตั่งขึ้นในภายหลังว่า “ธรรมที่ยังรู้ยาก”

พระอาจารย์ชา สุภัทโท ได้เล่าเรื่องบางเรื่องของการเดินทางไป
ยังสหราชอาณาจักรอย่างเปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวา

ดังได้สดับมา ดังนี้

อาตมาออกไปเมืองนอกซึ่งเขาไม่มีพระเหมือนบ้านเรา ก็เป็น
เหตุให้มองเห็นพระพุทธรูปเจ้าเสียแล้ว

พอเราออกไปบิณฑบาต เขามองไม่เห็นพระเลย เขามองเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้

คนที่คิดจะใส่บาตรสักคนหนึ่งก็ไม่มี มีแต่เขาพากันมองว่า ตัวอะไรนะมันนั้น โอ้โฮ...นึกถึงพระพุทธรองค์

อาตมากราบท่านเลย

มันแสนยาก แสนลำบาก ที่จะฝึกคน เพราะเขาไม่เคยทำ ผู้คนที่ไม่เคยทำไม่รู้จัก นี่มันลำบากมาก

พอมานี้ นึกถึงเมืองไทย เราออกจากป่าไปบิณฑบาตเท่านั้นแหละ ไม่อดแล้ว ไปที่ไหนมันก็สบายมาก แต่เมื่อเราไปเมืองนอกอย่างนั้น มองๆ ดูไม่มีใครตั้งใจมาตักบาตรพระ บาตรเขายังไม่รู้จักเลย

เราสละพายบาตรไป เขานึกว่าเป็นเครื่องดนตรีเสียอีก

ถึงอย่างนั้นอาตมาก็ยังดีใจในสิ่งที่ได้ทำมาแล้ว โดยมากพระท่านไปเมืองนอกท่านไม่บิณฑบาตหรอก อาตมามองเห็นข้อนี้ก็นึกถึงพระพุทธรเจ้า

อาตมาต้องบิณฑบาต ใครจะห้ามก็จะบิณฑบาต

ไปทำกิจอันนี้ที่กรุงลอนดอนได้ ดีใจเหลือเกิน พวกพระไปด้วยกันก็ว่าบิณฑบาตทำไม มันไม่ได้อาหาร

“อย่าเอาอาหารสิ ไปบิณฑบาตเอาคน เอาคนเสียก่อน ขนมนั้นมากับคน”

ก็เหมือนท่านพระสารีบุตร ท่านไปบิณฑบาต อุ้มบาตรอยู่ในบ้านตั้งหลายครั้ง เขาก็ไม่ใส่บาตรสักชั้นเลย

เขามองดูแล้วเขาก็เดินหนี

มาถึงวันหนึ่งเขาก็ว่า “พระสมณะนี่มาอย่างไร ไป หนีไป”

พระสารีบุตรท่านก็ดีใจแล้ว ได้บิณฑบาตแล้ววันนี้ เพราะเขาสนใจเขาจึงไล่เรา ถ้าเขาไม่สนใจเขาไม่ไล่หรอก เขาไม่พูดกับเราหรอก

อาตมานึกถึงข้อนี้แล้วก็ไม่วาย เพราะพระพุทธรเจ้าของเราท่าน

ตรัสว่า

“ให้อายแต่สิ่งที่มีนเป็นบาป ไม่เป็นบาปไม่ต้องอาย”

ก็เลยออกบิณฑบาตได้สัก ๗ วัน ตำรวจก็จึงส่งสภตรอยตาม
มาห้ามให้หยุดเดินบิณฑบาต บอกว่าผิดกฎหมายในเมืองเขา

เราไม่รู้ว่ามีผิด เราหยุด ที่ผิดเพราะเขาหาว่าเป็นขอทาน
บ้านเขาห้ามขอทาน

เราก็บอกว่า อันนั้นมันเป็นเรื่องของคน แต่นี่มันเรื่องของศาสนา
พระพุทธศาสนาไม่ใช่ขอทาน ขอทานประการหนึ่ง การบิณฑบาตอีก
อย่างหนึ่ง

ตัวอย่าง





เมื่อ “ไถ่ป่า” เห็นธรรม

ตัวอย่าง

หนองป่าพงเมื่อปี ๒๕๔๗ ยังเป็นดงดิบหนาที่บ ชาวบ้านเรียกว่าดงหนอง
ป่าพง อยู่ห่างจากบ้านก้ออันเป็นบ้านเกิดของพระอาจารย์ชา สุภัทโท
ประมาณ ๒-๓ กิโลเมตร

วันที่ ๘ มีนาคม ตรงกับวันจันทร์ ขึ้น ๔ ค่ำ เดือนยี่ ปีมะเส็ง เวลา
บ่าย คณะของพระอาจารย์เดินทางไปถึง เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อคณะชุดองค์
ออกสำรวจ ก็ทราบว่าเป็นสถานที่รกทึบแทบหาที่วางบริจารไม่ได้

รกทึบเพราะว่าเป็นป่าดงดิบ

เมื่อพระอาจารย์ชา สุภัทโท ตัดสินใจตั้งสำนักปฏิบัติธรรมขึ้น
และลงมือหักล้างถางพงในเช้าวันต่อมา นั้นหมายถึงบาทก้าวแรกของ
วัดหนองป่าพง

เวลาผ่านมาจากปี ๒๕๔๗ จนถึงปี ๒๕๕๙ เป็นเวลา ๒๒ ปี

กระนั้น ภาพของหนองป่าพงอันปรากฏผ่านการบรรยายโดย
พระอาจารย์ชา สุภัทโท แก่ที่ประชุมสงฆ์หลังสวดปาฏิโมกข์ในระหว่าง
พรรษา ๒๕๕๙ ก็ยังเป็นภาพอันสัมพันธ์กับไถ่ป่าอย่างจำหลักหนัก
แน่น

เป็นภาพอันสะท้อนถึงการเรียนรู้จากไก่อปา เป็นปฏิสัมพันธ์
ระหว่างพระรูปหนึ่ง กับไก่อปาตัวหนึ่ง

ดังได้สดับผ่านธรรมบรรยาย “สองหน้าของสังขารม” เช่นนี้

เรารู้กันทุกคนว่าไก่อปานั้นเป็นอย่างไร สัตว์ในโลกนี้ที่จะกลัว
มนุษย์ยิ่งไปกว่าไก่อปานั้นไม่มีแล้ว

เมื่อมาอยู่ในป่าครั้งแรก ก็เคยสอนไก่อปา เคยเฝ้าดูมัน แล้วก็
ได้ความรู้จากไก่อปาหลายอย่าง

ครั้งแรก มันมาเพียงตัวเดียว เดินผ่านมา

เราก็เดินจงกรมอยู่ในป่า มันจะเข้ามาใกล้ ก็ไม่มองมัน มันจะ
ทำอะไร ก็ไม่มองมัน ไม่ทำกิจอื่นใดกระทบกระทั่งมันเลย

ต่อไปก็ลองหยุดมองดูมัน พอสายตาเราไปถูกมันเข้า มันวิ่ง
หนีเลย

แต่พอเราไม่มอง มันก็ค่อยเขี่ยอาหารกินตามเรื่องของมัน แต่
พอมองเมื่อไร ก็วิ่งหนีเมื่อนั้น

นานเข้าลึกลับหน่อย มันคงเห็นความสงบของเรา จิตใจของมันก็
เลี้ยว แต่พอหว่านข้าวให้เท่านั้น ไก่อปาก็หนีเลย

ก็ช่างมัน ก็หว่านทิ้งไว้เช่นนั้นแหละ

เดี่ยวมันก็กลับมาที่ตรงนั้นอีก แต่ยังไม่กล้ากินข้าวที่หว่านไว้
ให้ มันไม่รู้จัก นี่กว่าเราจะไปฆ่าไปแกงมัน

เราก็ไม่ว่าอะไร กินก็ช่าง ไม่กินก็ช่าง ไม่สนใจกับมัน

ไม่เข้ามันก็ไปค่อยเขี่ยหากินตรงนั้น มันคงเริ่มมีความรู้สึกของ
มันแล้ว วันต่อมามันก็มาตรงนั้นอีก มันก็ได้กินข้าวอีก

พอข้าวหมดก็หว่านไว้ให้อีก มันก็วิ่งหนีอีก

แต่เมื่อทำซ้ำอยู่อย่างนี้เรื่อยๆ ตอนหลังมันก็เพียงแค่เดินหนีไป
ไม่ใกล้ แล้วก็กลับมากินข้าวที่หว่านไว้นั้น

นี่ก็ได้เรื่องแล้ว